

scénář – Karel Pašek

Rádi bychom vám představili život Karla Paška, skauta, architekta a zbraslavského rodáka. Narodil se v roce 1955.

Když v srpnu roku 1968 vtrhla do republiky vojska Varšavské smlouvy, byl Karel zrovna v Mělníku. Tam, jako každý rok, trávil se sestrou prázdniny u babičky.

Přijeli naši asi za tři nebo za čtyři dny, to už si nepamatuju přesně. A byli připravený na to, že odemigrujem. Přijeli pro nás, pro ty dvě děti. Tam jsme se s babičkou vyfotografovali, rozloučili, já jsem samozřejmě nic netušil. A odvezli nás sem, domů na Zbraslav. Nakonec se stejně rozhodli, že neodemigrujou, že tady zůstanou.

Ve stejném roce také poznal skauting.

Moje matka jela autobusem s tehdejším vedoucím chlapeckého oddílu, který tady vznikl – Jiřím Velkem, měl přezdívku Vlk. A ona... On jí říkal, že má kluka, že jestli by nechtěl chodit, tak jsem začal chodit. Bylo mně asi 13 let.

Nedlouho po okupaci přišla další rána. Skauting byl zrušen. Oddíly byly rozpuštěny a musely odevzdat veškeré vybavení.

My jsme měli ještě v 69. roce tábor a pak jsme měli tábor ještě v 70. roce. Ale to už všichni ti dospělí skauti věděli, že je to konec, už to spělo k zániku.

Po základní škole začal studovat na gymnáziu Oty Pavla, kde potkal svojí budoucí manželku. Poté vystudoval architekturu na vysoké škole.

Můj otec byl architekt a dokázal mě tam připravit, takže jsem šel v jeho stopách.

Po studiích pracoval v Krajském projektovém ústavu jako architekt. Podílel se hlavně na bytové výstavbě, v té době se jednalo především o sídliště. Vedení podniku mu nabídlo vstup do komunistické strany, ale to odmítl.

A oni mi říkali: „My jsme si vás zavolali, že vám nabízíme, abyste vstoupil do KSČ.“ A já jsem se strašně kroutil a říkal jsem, že nejsem připravený. A že teď stavíme dům a já mám úplně jiné starosti.

V listopadu 1989 organizoval generální stávkou na svém pracovišti. Po pádu režimu krátce pracoval jako tiskový mluvčí na Útvaru hlavního architekta hlavního města Prahy. Později ho zlákala práce v soukromé sféře.

Zároveň se zaměřil na obnovu skautingu na Zbraslavi. Aby mělo středisko co nejrychleji vlastní vybavení, rozhodl se získat zpět to, co museli odevzdat po zákazu v 70. letech.

Já jsem ten papír po těch dvaceti letech vzal a šel jsem na ten obvodní výbor SSM. A tam seděla ta samá paní. A já jí říkám: „Hele, tenkrát jsme vám dali 20 stanů, dejte nám 20 stanů.“ A oni nám teda 20 nedali, dali nám 19 stanů. Ne nových, ale ani ne těch 20 let starých.

Poté Karel Pašek několik let vedl skautské středisko na Zbraslavi. A ani v současnosti se nevzdal organizace skautských akcí.

Starám se o Betlémské světlo. To znamená, že pro něj přijedu na hlavní nádraží, když ho přivezou skauti z Brna, pak ho distribuuji po Zbraslavi. Pomáhám organizovat Drakiádu. Pak pomáhám organizovat Květinový den. A kromě toho, že funguju tady ve středisku, tak jsem zároveň instruktor lanových překážek.